

אצבע על הדופק

ד"ר פיית' גולדברג, מנהלת רפואית באבן העזר

קשר אינטימי - ראיון עם שמואל ובירג עוידה

"מה אנשים אינם יודעים לגביכם ושעשוי להפתיע אותם?" שאלתי את שמואל ובירג.

ראיינתי אותם במשרדו הממוזג של שמואל הממוקם בקומת הקרקע של "בית-אליהו" - הקהילה אותה הוא מנהיג. הקהילה נמצאת במרחק של כעשרה צעדים מבית אבן העזר.

נראה היה שהשאלה הכתה בהם. הם לא הרגישו שיש משהו שאנשים לא יודעים עליהם - הם גרים ועובדים באותו מתחם.

"בזמני הפנוי אני רץ, אבל אני שונא את זה", שמואל ענה עם חיוך. "אילו יכולתי, הייתי בוחר במרוץ מכוניות כתחביב".

שמואל הוא רועה קהילה במשרה מלאה והוא משמש גם כיו"ר העמותה של בית אבן העזר. לבירג ושמואל יש קשר ארוך ועשיר עם בית האבות. שמואל זוכר כיצד בגיל 8 הוא התרוצץ במסדרונות של אבן העזר יחד עם טפו, חברו הטוב ובנו של המנהל הראשון של בית האבות. שמואל גם גדל יחד עם המנהל הנוכחי של הבית, ג'וני חורי, שלמד בכיתה אחת מעליו באותו בית ספר.

בירג הגיעה מנורבגיה בשנת 1986 כמתנדבת מטעם ה-NCMI (ארגון נורבגי). היא הייתה להוטה לשרת את הקהילה ולהתנדב בבית האבות, שגם דאג לספק לה אשרה מתאימה. בירג פגשה את שמואל בבית-אליהו בזמן שהיא הייתה מדריכת הנוער שלו. שמואל ובירג נישאו בנורבגיה, שם שמואל גם השלים את לימודיו כרועה קהילה. אחרי שמונה שנים שבמהלכן שמואל גם רעה את אחת הקהילות בנורבגיה ולאחר שנולדו להם שלושה ילדים, הם שבו לישראל.

לאחר שאביו של שמואל נפטר, אימו, רתיבה, הצליחה להתנהל בביתה בכוחות עצמה מספר שנים. בעקבות התדרדרות במצבה הרפואי, שמואל הציע שהיא תעבור להתגורר בבית האבות. בשלב הראשון רתיבה הגיבה בהתנגדות, עקב חשש שהיא תאבד את עצמאותה, אך בגלל הקשרים שכבר היו לה עם מספר מהדיירים והעובדים באבן העזר, היא חשה בנוח לעבור לשם. "האחיות והמתנדבות התהלכו עם אימי מידי יום. היא סבלה ממחלת פרקינסון וכל צעד היה מאמץ עבודה. הצוות הפגין סבלנות מדהימה כלפיה. בסוף חייה היא כבר נזקקה לטיפול סיעודי מלא" שמואל אמר. "בזמן שהיינו בתהליך של הגשת בקשה לאישור מיוחד שיאפשר לה להמשיך ולהישאר בבית אבן העזר, משרד הרווחה דרש שתוך שבוע ימים היא תועבר לבית אבות אחר שיש בו מחלקה סיעודית."

"את יכולה לדמיין איזו טראומה זו הייתה עבור כל בני המשפחה. דווקא בשלב בו רתיבה הייתה זקוקה לסביבה מוכרת ותומכת, עתידה בבית אבן העזר כבר לא היה בטוח", בירג אמרה.

"תודה לאל שאמי הלכה להיות עם האדון לפני שהיה צריך לעשות את המעבר. זה עזר לנו להבין את החשיבות שלבית אבן העזר תהיה מחלקה סיעודית." שמואל הוסיף.

"מה האתגר הגדול ביותר שיש לך בנוגע לאחריותך עם אבן העזר?" שאלתי.

"קרבה", השיב שמואל. "לחיות במתחם פירושו להיות זמין. זה יכול להיות כל דבר, מלעזור לכבות את התרעת אזהרת האש ועד להתמודדות עם זרים." שמואל מגיע מידי שבוע לארוחת הצהרים עם העובדים והדיירים.

בפועל, נוכחותם הנאמנה והעבודה ששמואל ובירג עושים באהבה בבית האבות מורגשת היטב!

לחם ודגים - דברי הגות גיוני חורי, מנכ"ל בית האבות

"אתם מחבקים את הדיירים שלכם חזק מידי!" זו הייתה ה"האשמה" שקיבלתי במהלך אחת מהבקורות השנתיות שהיו לנו. "אם כך... אני מודה באשמה!" עניתי. האירוע הזה התרחש במהלך התקופה בה נאבקנו להשאיר בבית האבות את רתיבה, אימו של שמואל, ודיירים סיעודיים אחרים שהיו לנו. אני זוכר היטב את הלחץ שהייתי נתון בו - המפקחת דרשה שכל הדיירים הסיעודיים יועברו לבתי אבות אחרים, למרות שלא היה כל ספק שהדיירים באבן העזר זכו לקבל את הטיפול הטוב ביותר! לא הבנתי מה קורה... מה היה הדבר הנכון לעשות? באגרת הראשונה של פטרוס ב 12 כתוב: "היטיבו את דרכיכם בגוים, כדי שיתבוננו במעשיכם הטובים ויהללו את אלהים ביום פקדה על אותם הדברים שבגללם השמיצו אתכם פעושי רעה.", אבל הפסוק הבא ממשיך: "הכנעו לכל מוסד אנושי למען האדון". העניין הזה גרם לי לרדת על ברכיי, תרתי משמע!

אלוהים אכן שמע לתפילותינו ואנו מודים לו שבסופו של דבר, אף אחד מן הדיירים לא נדרש לעזוב את הבית. ככל שהתהליך היה מתסכל וכואב, הוא לא היה לשווא. במבט לאחור, זה עזר לנו לקיים את הפסוקים בצורה מאוזנת: מצד אחד, הייתה זו הזדמנות עבורנו להפגין עדות של טיפול ואהבה משיחית שהם מעבר לשיקולים כלכליים; הדיירים שלנו אינם רק "מספר זהות" - הם חלק מהמשפחה שלנו. מצד שני, המקרה הזה עורר אותנו לשקול ברצינות בנייה של מחלקה סיעודית.

זה גם המקום לציין שאנו מלאי תודה לאלוהים על החדשות שקיבלנו, שהעירייה אישרה את תוכניות הבנייה והשיפוץ. כעת, כשהאישור ניתן, אנו יכולים להתקדם לשלב הבא - גיוס יועצים מקצועיים ותכנון של לוח זמנים לתהליך הבנייה. האתגר הוא עצום, אך אלוהים גדול יותר! תודה עבור תפילותיכם ותמיכותיכם הנאמנות!

מה חדש?

כריסטי ליוינגסטון, מזכירת בית האבות

למוסיקה יש מקום מיוחד בחיינו. כמה מהדיירים שלנו הם מוזיקאים מקצועיים, לאחרים יש בני משפחה שהם מוזיקאים; אבל בבית האבות כולם אוהבים לשיר ולהקשיב למוסיקה. מוסיקה היא שפה שאינה זקוקה לתרגום, משום שהיא מדברת אל לבנו.

השלישייה שמופיעה בדף הפייסבוק באתר שלנו, נפגשת אחת לשבוע לחזרות. מוזיקה תמיד מתנגנת ברקע בחדר הפעילות. מידי יום חמישי מגיע ג'יי לשעה של נגינה בפסנתר והדיירים מצפים בקוצר רוח לשמוע את מנגינות המזמורים האהובים עליהם. מידי בוקר, פרן, אחת הדיירות שלנו, יושבת ליד הפסנתר אחרי ארוחת הבוקר, כדי לנגן. ארוחת הצהריים מתחילה ומסתיימת בשיר הלל והשירה המשותפת היא גם חלק מהפסקת הקפה בבוקר, שמתקיימת בגינה בימים עם מזג אוויר נאה.

מלבד העלאת זיכרונות רבים, מוסיקה יכולה לאחד אנשים ולהביא לריפוי. מתוך ההבנה הזו, לפני כשנה העובדת הסוציאלית שלנו, אילנה, הקימה קבוצת מוזיקה שכל הדיירים מוזמנים להשתתף בה, לשיר יחד, להשתמש בכלי מוזיקה ולשתף שירים. מאחר שהדיירים מגיעים מרקעים מגוונים, במהלך המפגשים האלה עולים נושאים וסיפורים רבים ושונים. כמה מהזיכרונות מכאיבים, אך כל מה שהדיירים משתפים, אינו דולף החוצה - מה שמעודד אותם לחלוק בחופשיות ולהרגיש בטוחים. הם לומדים יותר האחד על השני ומתחילים להעריך ולהבין זה את זה בדרכים חדשות. זה חשוב מאוד, במיוחד לאור העובדה שהם באים מרקעים ותרבויות שונים, ובאמצעות השיתוף הם מעשירים את חבריהם. פעם אחת, לאחר שהם שמעו סיפור שנגע לליבם באופן, העובדת הסוציאלית הרימה את הנבל שלה וניגנה את הסיפור כמנגינה. כולם הקשיבו בדממה. זו הייתה חוויה מדהימה - מנגינה יפה שמשקפת חיים!

בצפניה ג 17 כתוב "גיל עליך, בְּרָנָה...". אני תוהה אילו מנגינות שרים בשמים? יום אחד נשמע את השיר שהולחן שם עלינו!